

Herinneringen aan Henk Pijpers

Zwei bier bitte, Der Alte, Derrick, Señor, aan deze woorden denk ik als ik herinneringen terughaal aan Henk. Henk, een vriend waar ik in de jaren '80 en '90 veel mee deelde. Lief en leed zozeggd. Ik was een jaar of 14 toen ik samen met mijn ouders naar Eemdijk verhuisde. Mijn moeder was een vriendin van Henk zijn moeder en zodoende leerden we elkaar kennen. Ook Henk woonde in die tijd bij zijn ouders op Eemdijk. We kwamen veel bij elkaar, ik herinner me de grote woonkeuken waar het altijd bloedheet was (Henk liep dan ook altijd in zijn T-shirt) en waar we dan altijd naar Derrick keken. Daar had Henk die term: Zwei bier bitte ook vandaan. Toen we een jaar of 18 waren gingen we vaak op vrijdagavond naar Holle Wout. We fietsten dan samen vanaf Eemdijk en zetten onze fietsen bij Henk z'n tante Pita waar we altijd warm ontvangen werden met een kopje chocolademelk. Dat ging elke week zo. Op een gegeven moment besloten we dat het wel gezellig was om eerst naar sporthal de Kuil te fietsen om daar eerst maar eens een biertje te drinken. Op de manier zoals Henk dat alleen kon, bestelde hij bij Louw, op z'n Duits de twee biertjes. Zwei bier bitte Louw. Als Louw dan wilde beginnen met tappen (hij had dan van die kleine bierglaasjes in zijn hand) zei Henk, nein Louw, diese dar. En hij wees dan naar die grote halve liter glazen. Dat is jaren een ritueel geweest. Henk en ik bij Louw, wachtend op dat hij die kleine glaasjes pakte en dan naar die grote glazen wijzen. Nein Louw, diese dar. Nadat we de halve liter bier ophadden gingen we naar Holle Wout. Eerst nog die fietsen bij tante Pita zetten, even naar binnen. Kopje chocolademelk jongens? Geweldig was het hoe Henk en ik elkaar dan vervolgens aankeken, want zeg nou zelf, met een halve liter bier in je buik heb je echt geen zin meer in chocolademelk. Beleefd sloegen we die dan ook af. In die tijd was het ook dat Henk zijn Jantine leerde kennen. Ik heb zelden iemand gezien die zo verliefd was als Henk op zijn Jantine. Helemaal verzot was hij op haar en dat is hij altijd gebleven.

Wat ik me ook nog herinner is dat Henk op een gegeven moment bij zijn oma woonde op de Nieuwe Schans. Ik leerde in die tijd Gerraldine kennen, en toen we ons eerste huisje kochten was Henk er als de kippen bij om te helpen. Ook dat was Henk, hij stond altijd klaar voor z'n vrienden. Wat ik me goed kan herinneren was dat we samen het schrootjesplafond van de slaapkamer aan het schilderen waren. Toen we even een pauze hadden, en die hadden we vaak, kwam daar een oom van Gerraldine binnen. Die was professioneel schilder. Die oom keek eens naar dat plafond, keek naar Henk en mij, keek nog eens naar dat plafond en zei vervolgens: weet je wat jullie moeten doen? Stoppen. Stoppen? Zeiden Henk en ik beiden tegelijk, ja stoppen zei de oom. Het lijkt nergens naar, je had eerst de naden dicht moeten kitten en dan pas gaan schilderen. Je ziet nu overal die naden en straks als je klaar bent en het hout gaat werken, enfin. We zijn gewoon doorgedaan maar als Henk en ik elkaar vervolgens tegen kwamen, riepen we op afstand al naar elkaar, weet je wat jij moet doen, Stoppen. Op mijn trouwfilm staat Henk dat ook te schreeuwen vanaf de kant van de haven. Gerraldine en ik staan dan op de botter. Henk roept mij en zegt vervolgens: He Johan, weet je wat jij moet doen? Ik begon breeduit te lachen want ik wist het antwoord al. Stoppen. En ja hoor, daar kwam het: Stoppen joh.

Over mijn bruiloft gesproken, Henk was mijn chauffeur. Maar daar gaat wel een klein verhaaltje aan vooraf. Als je met Henk om bijv. 14.00 uur 's middags een afspraak had, dan kon je er vast op rekenen dat hij er niet eerder dan 14.30 uur was. Meestal nog later. Henk kwam dus stevast te laat. Je begrijpt mijn ongerustheid toen op 9 juni 1992 de trouwauto gereed stond en Henk er nog niet was. Nee, dacht ik. Dit is mijn bruiloft, nou komt hij toch wel op tijd? Of toch niet? Je kunt Henk enige consequentheid niet ontzeggen want ook toen kwam hij te laat, maar het was maar 20 minuutjes. We hadden nog even gewacht maar op een

gegeven moment moest ik toch naar de bruid toe. Dus kroop mijn vader in de auto. Halverwege de Vaartweg komt Henk aan rijden. Henk, waar bleef je nou? Bleek dat ie met Jantine naar de kapper was als ik me goed herinner en dat was wat uitgelopen. Probleem was dat je het van Henk kon hebben. Tenminste, ik kon er niet kwaad om worden, en ik was blij dat hij mij die dag reed.

Nadat ook Henk trouwde werd het contact wat minder. Desalniettemin dachten we altijd aan elkaar en in 'nood' konden we altijd met elkaar bellen. Ook zakelijk hadden we nog wel eens contact. Henk belde mij op een dag op (hij werkte toen bij MaxCredible, dat is een creditmanagementbureau gevestigd te Amsterdam en ik werkte bij het waterschap in Leusden) of hij iets voor het waterschap kon betekenen op het gebied van incasso. We hadden gauw door dat we weinig voor elkaar konden betekenen, maar toch zijn we redelijk lang vervolgsafspraken blijven plannen, alleen maar om lekker te ouwehoeren. Geweldig!! Waar die gesprekken over gingen? Vaak over Jantine, en de kinderen. Hij was altijd helemaal vol van zijn gezin, daar was hij nooit over uitgesproken.

Jantine, Max en Milan,

Jullie mogen trots zijn op zo'n man en vader. Ik ben er in ieder geval super trots op dat ik hem heb mogen kennen. Ik hoop dat ik met bovenstaand verhaal een kleine bijdrage kan leveren om het grote verdriet te verzachten van het gemis van zo'n lieve man en vader.

Johan van Scherpenzeel